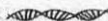

Anna Kat odihnindu-se

Ceea ce simțea Davis acum, uitându-se fix la labelle picioarelor ei atât de nemișcate care arătau, în unghiuri imposibile, spre țesătura sintetică a covorului negru, nu era durere. Durerea se naște. Durerea se maturizează. Durerea trece. Disperarea, pe de altă parte, care sosește într-o clipă, fermentează și se transformă în depresie. Și, deși depresia era la cel puțin câteva luni de zile depărtare, simțea deja că nu îi mai pasă. De viața lui, de soție, de cabinet, de pacienți, de noua sa casă de lângă terenul de golf și de cea de-a doua casă de lângă lac. Își imagina totul – oameni, proprietăți, bunuri – arzând în flăcări, în timp ce el stătea în fața lor, impasibil, fără să îi pese.

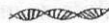
Luminile fluorescente expuneau camera din tavan pînă în podea, cu o strălucire atât de luminoasă și perpendiculară, încît Davis nu reuși să găsească nici măcar o umbră în toată încăperea. Dinauntru, ferestrele largi care dădeau în stradă păreau acoperite cu vopsea neagră, iar din afară, în spatele mașinilor de poliție, a troienelor uleioase de nămeți și a benzii galbene, magazinul era la fel de alb și de golaș ca o casă în noapte, pictată de Mies.

La etajul cu reduceri erau cîțiva polițiști care stăteau de vorbă, dar mintea lui Davis nu înregistră decît ecurile sparte ale șoptelilor lor: „Ce caută aici?... Va călca în picioare toată scena crimei, pentru Dumnezeu...”. Polițistul care stătea lângă Davis se numea Ortega și odată, mai de mult, îi fusese pacient. În seara aceasta, Ortega îl lăsase să intre în Gap pe ușa

din spate – îl condusesese prin magazie, afară pe etaj și înăuntru insulei dreptunghiulare unde stătea acum –, iar pentru asta Ortega era acum muștruluit de către un detectiv. Picioarele Annei Kat îi dispăreau și îi reapăreau în raza vizuală, dar ochii lui Davis nu se dezlipira de pe ele nici o clipă. De la glezne în jos păreau a fi de plastic, suficient de țepene pentru a fi fost retezate de la unul dintre busturile de manechine îmbrăcate în pulovere tricotate de lîngă perete, iar el începu să se gîndească la sperma lipsită de viață a lui Ortega și la ziua în care el, doctorul Davis Moore, le dăduse vestea proastă polițistului și frumoasei sale soții. Catolici, își aduse aminte; se hotărîseră să nu apeleze la fertilizarea în vitro. Dăduseră din cap dezaprobator la ideea ADN-ului anonim și a tuturor acelor embrioni suplimentari, deveniți parte din rutina muncii lui. Se întreba dacă adoptaseră vreodată și dacă polițistul, acum părinte, ar putea să înțeleagă că tristețea pe care o simțea Davis acum era incurabilă.

Înapoi pe unde venise, fără haină, în întuneric și în zăpadă. Un alt polițist îl va conduce acasă, la casa mare în stil Prairie de pe Avenue Stone unde o va găsi pe mama Annei Kat, Jackie, plîngînd înfundat pe umerii consolatori ai vecinilor. Îi va prescrie ceva și vor bea toată sticla de Macallan, sperînd că vor reuși să doarmă un somn adînc și fără vise. Prima dimineață de după va fi cea mai rea dintre toate, cînd va fi uitat și se va trezi, în lumina zilei, pentru a-și aminti că singurul lui copil era mort.

Anna Kat la șaisprezece ani

– 1 –

Aceste femei erau mai în vîrstă decît soția lui. Mai disperate, poate, se gîndi Terry. Erau cam de o seamă cu el, treizeci spre patruzeci, și lucrul acesta îl stînjea. Față de bărbați, nu-i era niciodată jena să vorbească despre vîrsta Marthei. De fapt, îi plăcea să se etaleze cu ea, ținîndu-se de mîna, cuibarindu-se din cînd în cînd strîns unul lîngă altul și stînd de aceeași parte a mesei cînd mergeau la restaurant. Era sigur că putea să renunțe la băutura și la marijuana și plănua să se lase cînd se naștea copilul. De marijuana, cel puțin (dacă avea să fie vreun copil). Dar nimic nu-l excita mai tare decît abilitatea de a inspira gelozie, iar căsătoria lui cu Martha cea tînără, deșteaptă și sexi îi putea face pe ceilalți bărbați să se învinețească de invidie. La asta nu putea renunța nici mort.

Celelalte femei îi aruncau priviri curioase Marthei, care stătea cu nasul îngropat într-un număr din *Newsweek* vechi de o lună. Desigur, se întrebau ce caută aici o femeie atît de tînără. Se uitară pe furis la ea, apoi își întoarseră privirile în altă parte, iar în colțurile încrețite ale ochilor lor se putea citi atît invidie, cît și milă. Și soții lor o observaseră, ghici Terry. Prima privire îi măsură dimensiunea sînilor. Cea de-a doua, forma corpului. A treia stăruia asupra ei suficient de mult pentru a-i compara vîrsta, greutatea, curbele, chipul, cu ale soțiilor celorlalți bărbați.

Indiferent ce vibrații sexuale își imagina soțul ei străbătînd camera, Martha Finn nu observă nimic. Era totuși agitată, din motive care nu aveau nimic de-a face cu gelozia, fantezia sau dorința carnală. Spre deosebire de multe dintre aceste femei, ovulele și ovarele ei funcționau perfect. Și, spre deosebire de mulți dintre bărbații aceștia, spermatozoizii lui Terry erau jucăuși și numeroși, ceea ce explica rînjetul de satisfacție de pe fața lui, se gîndi ea, după ce îi aruncă o ocheadă.

O asistentă îi invita să se ridice de pe scaunele de piele albă și îi conduse, prin fața cîtorva cabinete și uși nemarcate, pînă în biroul doctorului Moore. Judecînd după liniile curate ale ferestrelor și după canapeaua și biroul standard, Davis Moore ar fi putut avea orice meserie de succes. Pereții simpli și monocromatici ai salii de așteptare creau o discordanță puternică, deliberată, cu atmosfera caldă, de mahon, din cabinetul doctorului Moore.

– Încă mi se pare atît de ciudat, spuse Terry Finn, ascunzîndu-și teama în spatele unui chicot neliniștit. Martha îi atinse genunchiul.

La muncă, Terry era obișnuit să fie masculul alfa din încăpere, dar doctorul Moore – înalt și suplu, cu trunchiul lung și părul castaniu ondulat și bine lipit de cap (ca părul de pe capul unui politician, se gîndi Terry) – avea o ținută impresionantă. Purta un halat alb peste o cămașă scumpă de bumbac și o cravată roșie de mătase. Vocea lui era blîndă dar, în același timp, autoritară cu tonul ei de bariton, la fel de sigură ca și mîinile care îi amplificau cu gesturi ferme cuvintele importante. Biroul lui era curat, fără teancuri dezordonate de documente, sugerînd că era un bărbat care rezolva problemele de îndată ce se iveau, iar apoi se debarasa de hîrtii. Era, de asemenea, destul de celebru: revista *Chicago* îl numise unul dintre „doctorii de top” ai orașului, adăugînd, într-un mic paragraf de sub fotografia sa (pe care Martha o purta în portofel încă de cînd făcuseră programarea), că Davis Moore era unul dintre

experții cei mai de seamă ai țării în domeniul clonării și al eticii clonării.

– Unele cupluri au îndoieli în ceea ce privește procedura, spuse Davis. Altele ridică probleme de moralitate la care știința nu poate să răspundă. Și, desigur, întîmpinăm destul de multă opoziție din partea unor grupuri religioase. Mergeți la biserică?

– De Crăciun, răspunse Martha roșind.

– Dacă vă interesează, și eu cred în Dumnezeu, și sînt împăcat cu felul în care folosim știința aici. Vedeți dumneavoastră, nu putem clona un suflet. De fapt, am descoperit că unele persoane religioase consideră clonarea o opțiune mai puțin deranjantă decît metoda convențională de fertilizare în vitro, cu spermă și ovul, zise Davis.

Participase la nenumărate astfel de întîlniri preliminare și putea să prevadă întrebările și chiar și ordinea în care vor fi puse. Abia dacă le asculta înainte a răspunde din nou.

– Nu este nevoie să creați tot atît de mulți embrioni, nu-i așa? întrebă Martha.

– Așa este. Acum, în multe cazuri nu avem nevoie decît de unul.

Martha continuă:

– Știu că există cîteva chestiuni legale. Am făcut cercetări pe internet. Am citit pe ici și colo. Doar cît să-mi dau seama cît de puțin înțeleg.

Martha chicoti și Davis văzu cît de mult o schimbă rîsul, ca și cum fața ei lipsită de zîmbet era doar o deghizare de carnavalesc, iar surîsul venea să-i dezvăluie adevăratul chip.

– Știu că niște doctori din est au avut necazuri anul trecut, își încheie ea ideea.

– Sîntem obligați să urmăm instrucțiunile stricte, atît reguli, cît și legi, iar violarea acestora atrage pedepse severe. Acestea merg de la pierderea licenței doctorului respectiv, pînă la închisoare. De exemplu, donatorul trebuie să fie mort. Asta

pentru a fi siguri că mai târziu copilul vostru nu va da peste copia lui fidelă la coadă la Jewel.

Terry, Martha și Davis riseră. Martha spuse:

– Mie mi se pare incredibil... adică, întregul proces mi se pare încă incredibil, e uimitor că puteți clona pe cineva după ce a murit.

– ADN-ul nu este atât de fragil cum se credea odată și, deși avem metode sofisticate de stocare și păstrare, acestea chiar nu sînt necesare. Datorită tehnologiilor moderne putem recupera ADN viabil chiar și din țesuturi moarte de mult. Totuși, odată ce un individ a fost clonat, țesutul care rămîne este distrus. Nu facem niciodată mai multe clone după aceeași persoană. Copilul vostru va fi singura persoană vie cu trăsăturile lui genetice. Doar dacă procedura nu dă naștere la gemeni, desigur, zise Davis.

– Și cine anume sînt donatorii? întrebă Martha, pe un ton ceva mai încrezător.

– În mare parte donatori de spermă și ovule. Cînd trec prin procesul de donare, aceștia ne spun dacă vor sau nu ca ADN-ul lor să fie folosit pentru clonare după moartea lor. Dacă răspunsul este da, atunci ei donează și sînge... E ironic, dar nu putem clona doar pe baza celulelor reproductive... și sînt plătiți de trei ori mai mult. Dacă se donează ovule, taxa poate fi un multiplu de zece.

– Femeile își donează ADN-ul mai puțin frecvent decît bărbații. De aceea majoritatea copiilor clonați sînt băieți, spuse Martha, amintindu-și ce citise.

– Corect. Donarea de spermă este mult mai obișnuită decît cea de ovule și sînt și mai puține persoanele care donează ovule cu scopul clar de-a fi clonate. Pentru majoritatea donatorilor este doar un gînd de ultim moment, un mod de a cîștiga niște bani în plus prin simpla suflecare a mîncării și încă o semnătură. Unii o fac din orgoliu. Emoția de-a ști că ADN-ul lor va trăi mai departe, un fel de căutare a nemuririi,

deși asta nu este, desigur, decît o prostie. Multe persoane, în special femei, încă sînt deranjate de ideea de-a avea o copie genetică. Un vechi coleg de-al meu a scris anul trecut un articol în *Jurnalul de medicină din New England*, în care susținea că există o legătură între acest fenomen și imaginea de sine a femeii. Nu știu dacă să cred în asta, dar cine știe? Mai sînt și probleme de control. Reguli. Nu vrem ca oamenii să fie clonați fără permisiunea lor. Legile și etica spun că nu putem pur și simplu să luăm unghiile tăiate dintr-un coș de gunoi și să clonăm o persoană fără știința acesteia. Și, după cum bine știți, în ultimii cinci ani, Congresul a emis un număr de legi legate de intimitatea individului. Este ilegal și să ții evidența ADN-ului cuiva, dacă nu a fost acuzat de ceva grav.

– Cum se face implantul? întrebă Martha.

Soții nu se gîndesc niciodată la implant, ci doar la extracție, se gîndi Davis.

– Cînd sîntem pregătiți, vom lua unul dintre ovulele dumneavoastră și-i vom îndepărta nucleul, lăsînd doar învelișul. Apoi adăugăm o celulă nucleu de la donator, de obicei ADN de la o leucocită, și o stimulăm să se poarte ca și cum ar fi un ovul fertilizat natural. După aceea, implantul este identic cu fertilizarea în vitro.

– Am înțeles că sînt mai mulți solicitanți decît donatori. Dacă decidem să ne înscriem pe lista de așteptare, cît va dura pîna va apărea ADN disponibil? întrebă Martha încercînd, dintr-un motiv necunoscut, să ascundă bucațica de hîrtie pe care își scrisese întrebările.

– Unii trebuie să aștepte trei sau patru ani, dar nu se aplica principiul primul venit, primul servit. Martha, ai spus în interviul preliminar că boala Huntington e ereditară în familia ta?

O întrebare nepoliticoasă din partea oricui altcuiva, dar nu și a unui doctor.

– Da, spuse ea. Mi-am făcut analizele. Sînt purtătoare.

– Asta te face un candidat prioritar. Vei urca direct în capul listei. Dacă ai avea un copil prin concepție naturală, sau prin înseminare convențională, sau în vitro, adică o tehnică care folosește propriul tău material genetic, ar prezenta un risc prea mare de-a face Huntington. Embrionul clonat pe care-l vei primi va fi testat pentru toate bolile ereditare cunoscute, astfel încât să poți purta copilul fără a-i transmite predispoziția pentru boală. De fapt, prin clonare, adoptați un copil în stadiu embrionic. Și, deși el nu este, tehnic, copilul vostru natural, nu este nici al altcuiva. Din punctul acesta de vedere, cred că opțiunea clonării în vitro este superioară celorlalte tehnici. Sînt cîteva zone tulburi în legea clonării. Nu trebuie să vă faceți griji că mama sau tatăl natural ar putea apărea vreodată la ușa voastră, cerîndu-și drepturile asupra copilului vostru.

– Dar părinții donatorului? întrebă Terry.

„O întrebare bună, dar care-l dă de gol, se gîndi Davis. E mai interesat de posibilele dispute legale decît de procedura în sine.“

– Ei bine, dacă sînt încă în viață, clona nu este, legal sau etic, progenitura lor. El va fi o persoană diferită, cu gusturi diferite. Va avea o personalitate proprie. Un suflet propriu, dacă credeți în lucruri de genul ăsta, în care eu, după cum am spus, cred.

– Ați spus „el“, zise Martha încruntîndu-se, ca și cum s-ar fi pregătit să primească vești proaste. Așadar, nu există nici o șansă de-a avea fată?

Davis trase aer adînc în piept. De trei ori în ultimul an, răspunsul la această întrebare fusese întîmpinat cu discursuri indignate și neinformate despre eugenie din partea unor viitori părinți furioși. Era însă destul de sigur că cel puțin unul dintre ele fusese aranjat. Chiar în seara aceea cuplul respectiv apăruse la un program de știri local pentru a-și exprima „socul“ față de ceea ce aflaseră la o „clinică de clone“. Spuse:

– Oricît de mult ne-ar plăcea ca șansele să fie aproape egale, așa cum se întîmplă în natură, de aproape cincizeci și unu la sută în favoarea fetelor, realitatea actuală a profililor donatorilor noștri indică faptul că aveți șanse mai mari să aveți un băiat. În acest context, Congresul spune că selecția sexului trebuie să fie aleatorie. Avem totuși cîteva opțiuni. Deși nu vă pot spune multe despre donator, încercăm să-l alegem astfel încît măcar cîteva caracteristici fizice superficiale să se potrivească cu cele ale părinților. Voi sînteți amîndoi blonzi, așa că vom încerca să găsim o potrivire la culoarea părului. Mulți dintre cei care recurg la acest proces nu vor să dea naștere la suspiciuni printre prieteni și vecini privind proveniența copilului lor.

Cei doi nu se arătară nici surprinși și nici supărați. Terry zise:

– Asta duce la o altă întrebare pe care voiam să v-o pun. Cît de multe dintre informațiile astea sînt publice?

– Da. Bine. Asta-i important, răspunse Davis. Ca părinți ai unui copil clonat, va trebui să-l duceți la control la pediatru la fiecare șase luni, cel puțin pînă împlinește șaisprezece ani. Noi avem un pediatru aici, pe doamna doctor Burton, și este excelentă, dar nu sînteți obligați să mergeți la ea dacă vă simțiți mai în largul vostru altundeva. Cu toate astea, orice pediatru ați alege, va trebui să-l informați că tratează o clonă, iar medicul respectiv va trebui să înainteze rapoarte periodice acestui birou. Totul se face pentru a ajuta cercetările, dar și pentru a păstra integritatea procedurii, și copilul este protejat de privilegiul confidențialității doctor-pacient. Apropo, aici desfășurăm multe alte proceduri, iar doctorița Burton are și alți pacienți, nu doar copii clonați, așa că nimeni nu v-ar privi cu suspiciune dacă v-ar vedea așteptînd în sală.

– Dar copilul? Îi vom spune? întrebă Martha și adăugă repede, plină de speranță: Lui sau ei.

– Asta voi hotărâți, desigur. Cred că majoritatea medicilor sînt de acord că ar trebui să așteptați cel puțin pînă ajunge la adolescența. E mult pentru un puști să înțeleagă și să accepte din punct de vedere existențial. Bineînțeles, peste cincisprezece ani n-o să mai pară atît de ciudat sau nou ca acum.

După un moment de tăcere, Davis se uită la ceas cu răbdare, așa cum îl învățaseră, în urmă cu șaptesprezece ani, la Universitatea din Minnesota.

– Acum am o altă programare, dar dacă mai aveți și alte întrebări putem să mai rămînem pînă primiți toate răspunsurile.

Nu mai aveau. Nu acum. Clonarea era încă atît de nouă. Doar să vorbească despre asta într-o cameră confortabilă și de modă veche precum cea în care se aflau, înconjurată de lambrouri de lemn și cu hărți și cărți pe pereți, li se părea bizar, ca o scenă din H. G. Wells. Exact asta intenționase Davis. Să-i obișnuiască cu ideea în timp și, tot în timp, să-i elimine pe cei care nu erau pregătiți. Întîlnirea inițială, spunea el mereu, era prima dintr-un lung șir de teste.

Îi conduse la ușa, apoi se întoarse la birou și făcu însemnări într-un fișier nou creat pe computer. „Martha și Terry Finn. Candidați cu prioritate. Soția dorește un copil mai mult decît soțul. Probabil se vor întoarce pentru o altă consultație, sau vor cere și o altă opinie. Nu mă aștept să facă programare trimestrul ăsta.“

În Acura lor, suferind de traficul cu întreruperi din jurul centrelor comerciale parcă trase la indigo din suburbiile orașului, Martha citi cu voce tare, la întîmplare, jumătați de propoziții din broșura Clinicii de Fertilitate New Tech, în timp ce Terry încerca să mențină atît vocea ei, cît și postul de radio sportiv pe canale diferite în capul său.

Terry își dorea un copil, sau cel puțin așa credea. Știa că Martha voia un copil și discutaseră toate opțiunile și consecințele înainte de-a apuca pe drumul acesta. Înainte de-a

decide să se înscrie la o loterie cu ADN. Reproducerea clasică, metoda concepută de Dumnezeu și sprijinită de Darwin, care începe cu acuplarea uluitoare și bine planificată, duce la apariția unor copii de un anume fel. Desigur, nu știai nimic despre ei înainte de-a se naște, decît poate sexul, dar lucrurile pe care le învățai în timp ce creșteau nu erau atît surprize, cît împlinirea anumitor posibilități. Se gîndi la prima duminică după ce el și Martha se întorseseră din luna de miere. Deschiseseră darurile de nunta în fața unei mici adunări de familie. Fiecare pachet frumos ambalat era un mic mister, deși conținea un cadou comandat de pe lista lor. Despachetate, articolele de uz casnic, tacîmurile de argint și seturile de porțelan erau plăcute și familiare. Cam așa ar trebui să fie și copilul tău. Un cadou pe care ți-l faci singur.

Dar o clonă! O clonă nu este același lucru. O clonă este un cadou de la un străin. Sigur, o clonă ar putea fi iubită ca și cum ar fi carne din carnea ta, dar lumina și întunericul dintr-un copil clonat nu vor corespunde luminii și întunericului din sufletul tău. Spre deosebire de un copil natural, evoluția nu a selectat din genele a doi oameni pentru a face ceva nou și mai bun. Într-o clonă, greșelile ADN-ului generației anterioare se repetă. Copilul lor ar fi un model vechi și cine știe de ce ar putea suferi?

Dar Terry își dădea seama din tonul Marthei că perspectiva o încînta. Potrivit cărților și casetelor video pe care le studiaseră, va urma încă un an, poate mai mult, de testări, consiliere și învățare, mult mai greu pentru ea decît pentru el. În ultimele zece luni, în timp ce jonglau cu ideea de a deveni părinți, Terry descoperise că era la fel de fericit cînd ea înclina către da, ca atunci cînd înclina către nu. Un băiețel, un străin, avea să-și înceapă viața schimbînd-o pe a lor. Iar el știa că așa trebuia să fie.

Se întinse să-i atingă genunchiul stîng, dar centura de siguranță și strălucirea parbrizului îi poziționaseră trupul astfel